

Av **eldste Craig C. Christensen**
i De syttis presidentskap

Disse ting vet jeg selv

Å selv få vite at Jesu Kristi gjengitte evangelium er sant, kan være en av de største og fineste erfaringene i livet.

Mine kjære brødre, vi blir stadig inspirert av president Thomas S. Monsons personlige eksempel og prestedømsstjeneste. Nylig ble flere diakoner spurt: “Hva beundrer du mest ved president Monson?” Én diakon fortalte at president Monson som barn ga lekene sine til trengende venner. En annen nevnte at president Monson tok seg av de mange enkene i menigheten sin. En tredje bemerket at han ble kalt som apostel i svært ung alder, og har velsignet mennesker over hele verden. Så sa én ung mann: “Det jeg beundrer mest ved president Monson er hans sterke vitnesbyrd.”

Vi har alle følt vår profets spesielle vitnesbyrd om Frelseren Jesus Kristus og hans beslutning om alltid å følge Åndens tilskyndelser. Hver gang han deler en opplevelse, oppfordrer president Monson oss til å etterleve evangeliet mer fullstendig og søke etter og styrke vårt eget vitnesbyrd. Husk det han sa fra denne talerstolen for noen konferanser siden: “For at vi skal være sterke og motstå alle kreftene som trekker oss i feil retning... må vi ha vårt eget vitnesbyrd. Enten dere er 12 eller 112 – eller et sted derimellom – kan dere selv få vite at Jesu Kristi evangelium er sant.”¹

Selv om mitt budskap i kveld er

rettet til dem som er nærmere 12 enn 112, gjelder prinsippene jeg deler alle. Som svar på president Monsons uttalelse vil jeg spørre: Vet vi alle selv at evangeliet er sant? Kan vi si med frimodighet at vårt vitnesbyrd virkelig er vårt eget? For å sitere president Monson igjen: “Jeg vil hevde at et sterkt vitnesbyrd om vår Frelser og hans evangelium vil beskytte dere mot synden og ugudeligheten rundt dere... Hvis dere ikke allerede har et vitnesbyrd om disse tingene, så gjør det som trengs for å få det. Det er helt avgjørende at dere har deres eget vitnesbyrd, for andres vitnesbyrd holder bare et stykke på veien.”²

Disse ting vet jeg selv

Å selv få vite at Jesu Kristi gjengitte evangelium er sant, kan være en av de største og fineste erfaringene i livet. Vi må kanskje begynne med å stole på andres vitnesbyrd – si som de unge krigere gjorde: “Vi tviler ikke på at våre mødre visste det.”³ Dette er et godt sted å begynne, men vi må bygge videre derfra. For å være sterk til å etterleve evangeliet, er ingenting viktigere enn å motta og styrke vårt eget vitnesbyrd. Vi må være i stand til å erklære som Alma: “Disse ting vet jeg selv.”⁴

“Og hvordan tror dere jeg vet dette så sikkert?” fortsatte Alma. “Se, jeg sier dere at de er gjort kjent for meg av Guds Hellige Ånd. Se, jeg har fastet og bedt i mange dager så jeg kunne vite disse ting selv, og nå vet jeg selv at de er sanne.”⁵

Jeg ønsker å se det min far så

I likhet med Alma fikk også Nephi vite sannheten selv. Etter å ha hørt sin far snakke om sine mange åndelige opplevelser, ønsket Nephi å få vite det hans far visste. Dette var mer enn enkel nysgjerrighet – det var noe han hungret og tørstet etter. Selv om han var “meget ung”, hadde han “et inderlig ønske om å kjenne Guds mysterier”.⁶ Han higet etter å få “se og høre og vite disse ting ved den Hellige Ånds kraft”.⁷

Mens Nephi “satt og overveide dette i [sitt] hjerte”, ble han ført bort i ånden... “opp på et meget høyt fjell” hvor han ble spurt: “Hva ønsker du?” Svaret var enkelt: “Jeg ønsker å se det min far så.”⁸ På grunn av hans troende hjerte og hans flittige innsats, ble Nephi velsignet med en fantastisk opplevelse. Han fikk et vitnesbyrd om Frelseren Jesu Kristi kommende fødsel, liv og korsfestelse. Han så fremkomsten av Mormons bok og evangeliets gjengivelse i de siste dager – alt som

følge av hans oppriktige ønske om å få vite det selv.⁹

Disse personlige erfaringene med Herren forberedte Nephi på motgangen og utfordringene han snart ville møte. De gjorde ham i stand til å stå sterkt, selv om andre i familien hans strevde. Han kunne gjøre dette fordi han hadde *lært* selv, og han *visste* selv. Han hadde blitt velsignet med sitt eget vitnesbyrd.

Da må han be til Gud

I likhet med Nephi, var også profeten Joseph Smith “meget ung” da hans “sinn [ble] tilskyndet til alvorlig overveielse” om åndelige sannheter. For Joseph var det en tid med “stor uro”, ettersom han var omgitt av motstridende og forvirrende budskap om religion. Han ønsket å vite hvilken kirke som var den rette.¹⁰ Inspirert av disse ordene i Bibelen: “Om noen av dere mangler visdom, da må han be til Gud,”¹¹ handlet han selv for å finne svar. På en vakker vårmorgen i 1820 gikk han inn i et skogholt og knelte i bønn. På grunn av sin tro og fordi Gud hadde et spesielt arbeid for ham

å gjøre, mottok Joseph et strålende syn av Gud Faderen og hans Sønn Jesus Kristus, og fikk selv vite hva han skulle gjøre.

Ser dere i Josephs erfaring et mønster dere kan anvende for å oppnå eller styrke deres eget vitnesbyrd? Joseph lot Skriftene trenge inn i sitt hjerte. Han grunnet dypt på dem og anvendte dem på sin egen situasjon. Deretter handlet han i samsvar med det han hadde funnet ut. Resultatet var det strålende første syn – og alt som kom etter det. Denne kirken ble bokstavelig talt grunnlagt på prinsippet om at alle – innbefattet en 14 år gammel bondegutt – kan “be til Gud” og motta svar på sine bønner.

Hva er et vitnesbyrd?

Vi hører ofte medlemmer av Kirken si at deres vitnesbyrd om evangeliet er det mest verdifulle de har. Det er en hellig gave fra Gud som kommer til oss ved Den hellige ånds kraft. Det er den rolige og urokkelige vissheten som vi mottar når vi studerer, ber og etterlever evangeliet. Det er å føle Den

hellige ånd bære vitnesbyrd for vår sjel om at det vi lærer og gjør er riktig.

Noen snakker om et vitnesbyrd som om det var en lysbryter – den er enten av eller på. Enten har man et vitnesbyrd, eller så har man det ikke. I virkeligheten er et vitnesbyrd mer som et tre som går gjennom forskjellige stadier av utvikling og vekst. Noen av de høyeste trærne på jorden finnes i Redwood nasjonalpark i det vestlige USA. Når man står ved foten av disse enorme trærne, er det fantastisk å tenke på at hvert av dem har vokst fra et lite frø. Slik er det også med vårt vitnesbyrd. Selv om de kanskje ikke begynner med en enkelt åndelig opplevelse, vokser og utvikler de seg med tiden ved konstant næring og hyppige åndelige opplevelser.

Da er det ikke rart at da profeten Alma forklarte hvordan vi utvikler et vitnesbyrd, talte han om et frø som vokser til et tre. “Hvis dere gir plass,” sa han, “så et frø kan bli sådd i deres hjerte, se, hvis det er et ekte frø, eller et godt frø, og hvis dere ikke kaster det ut ved deres vantro... vil det begynne å svulme i deres bryst,

Cape Town i Syd-Afrika

og når dere føler denne svulmende bevegelse, vil dere begynne å si til dere selv: Dette må nødvendigvis være et godt frø – eller ordet må være godt – for det begynner å utvide min sjel, ja, det begynner å opplyse min forstand, ja, jeg begynner å fryde meg over det.”¹²

Det er ofte slik et vitnesbyrd begynner – med hellige, opplysende, betryggende følelser som viser oss at Guds ord er sanne. Men uansett hvor gode disse følelsene er, er de bare begynnelsen. Deres arbeid for å utvikle deres vitnesbyrd er ikke gjort – mer enn arbeidet med å dyrke et redwood-tre er gjort når den første lille spiren stikker opp av jorden. Hvis vi ignorerer eller forsømmer disse tidlige åndelige tilskyndelsene, hvis vi ikke gir dem næring ved å fortsette å studere Skriftene og be og søke flere opplevelser med Ånden, vil våre følelser bli borte og vårt vitnesbyrd vil avta.

Som Alma sa: “Men hvis dere forsømmer treet og ikke har tanke for å pleie det og gi det næring, se, da vil det ikke slå rot, og når solen svir det med sin hete, visner det fordi det ikke har noen rot, og dere rykker det opp og kaster det bort.”¹³

I de fleste tilfeller vokser vårt vitnesbyrd på samme måte som et tre vokser – gradvis, nesten umerkelig, som følge av vår konstante omsorg og flittige innsats. “Men hvis dere vil pleie ordet,” lovet Alma, “og gi det næring, ja, med deres tro og med stor flid og med tålmodighet vil pleie treet og gi det næring når det begynner å vokse, idet dere ser fremover til frukten, da skal det slå rot, og se, det skal bli et tre som vokser frem til evig liv.”¹⁴

Nå er tiden, dette er dagen

Mitt eget vitnesbyrd begynte da jeg studerte og grunnet på læresetningene i Mormons bok. Da jeg knelte ned og adspurte Gud i ydmyk bønn, vitnet Den hellige ånd for min sjel at det jeg leste, var sant. Dette første vitnesbyrd ble katalysator for mitt vitnesbyrd om mange andre sannheter i evangeliet, for, slik president Monson har sagt: “Hvis vi vet at Mormons bok er sann, vet vi også at Joseph Smith var en profet og at han så Gud den evige Fader og hans Sønn Jesus Kristus. Da vet vi også at evangeliet ble gjengitt i disse siste dager gjennom Joseph Smith – herunder gjengivelsen av både Det aronske og Det

melkisedekske prestedømme.”¹⁵ Siden den dagen har jeg hatt mange hellige opplevelser med Den hellige ånd som har bekreftet for meg at Jesus Kristus er verdens Frelser og at hans gjengitte evangelium er sant. Sammen med Alma sier jeg med sikkerhet at jeg vet disse ting selv.

Mine unge venner, tiden er inne og dette er dagen til å lære eller bekrefte for oss selv at evangeliet er sant. Vi har alle et viktig arbeid å gjøre. For å utføre dette arbeidet og bli beskyttet mot verdslige innflytelser som alltid synes å true, må vi ha tro som Alma, Nephi og den unge Joseph Smith for å motta og utvikle vårt eget vitnesbyrd.

I likhet med den unge diakonen jeg nevnte tidligere, beundrer jeg president Monson for hans vitnesbyrd. Det er som et imponerende redwood-tre, men også president Monsons vitnesbyrd måtte vokse og utvikle seg over tid. Vi kan selv få vite, slik president Monson vet, at Jesus Kristus er vår Frelser og verdens Forløser, at Joseph Smith er gjenopprettelsens profet, herunder gjengivelsen av Guds prestedømme. Vi bærer dette hellige prestedømme. Måtte vi lære disse tingene og vite dem selv. Det er min ydmyke bønn i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, “Våg å stå alene,” *Liahona*, nov. 2011, 62.
2. Thomas S. Monson, “Prestedømmets kraft,” *Liahona*, mai 2011, 66.
3. Alma 56:48.
4. Alma 5:46.
5. Alma 5:45–46.
6. 1 Nephi 2:16.
7. 1 Nephi 10:17.
8. 1 Nephi 11:1–3.
9. Se 1 Nephi 11–14.
10. Se Joseph Smith – historie 1:8–10.
11. Jakobs brev 1:5.
12. Alma 32:28.
13. Alma 32:38.
14. Alma 32:41.
15. Thomas S. Monson, *Liahona*, nov. 2011, 67.